

KUJĄCY (2) *part praes act*

sg m N kujący (1). *pl G* kujących (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Wytwarzający coś z metalu przez uderzanie młotem; tu w funkcji rzeczownika (2) : Strictureae. Proprie dicuntur scintillae quael de ferro candenti micant – Skri, iakie od kuiaczich skaczą. Calep 1011a.

a. *Bijący monetę [co] (1) : Monetarius, qui monetam cudit. – Mienicze kuiaci, mienczar. Calep 672a.*

Cf **KOWAĆ**

TZ